

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 67.064 van 26 juni 1997
in de zaak A. 73.110/VII-15.179.**

In zake : de n.v. ALCOAT,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1, bus 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. ALCOAT
op 3 februari 1997 ingediend heeft om de schorsing van
de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van
2 december 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu
en Tewerkstelling waarbij uitspraak wordt gedaan over de
beroepen aangetekend tegen het besluit van 22 september
1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad
van Vlaams-Brabant houdende het gedeeltelijk verlenen
van de vergunning aan verzoekster om een inrichting voor
metaalbewerking gelegen te Diest (Schaffen),
Kelbergenstraat 1, te exploiteren en te veranderen;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 24 april 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 mei 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij,
en van Advocaat J. VAN DE VYVER, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het proce-
durereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Gelet op het bij artikel 90, § 3 van de
gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste
advies van de Auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de feitelijke toedracht van
de zaak als volgt kan worden samengevat.

1.1. De verzoekende partij nam gedeeltelijk de
activiteiten over van de n.v. METALIX.

De n.v. METALIX beschikte over een exploi-
tatievergunning, verleend bij besluit van de bestendige

deputatie van de provincieraad van Brabant van 2 juli 1992 voor een termijn van 20 jaar voor de uitbating, uitbreiding en omvorming van een inrichting voor de oppervlaktebehandeling van metalen.

De n.v. METALIX beschikte tevens over een vergunning, door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij op 3 april 1985 verleend aan de n.v. ALCOLOR, voor de lozing in de openbare riolering van ander afvalwater dan normaal huisvuilwater afkomstig van het bedrijf. De overname van deze lozingsvergunning werd door de n.v. METALIX gemeld en de bestendige deputatie nam daarvan akte bij brief dd. 11 december 1992.

1.2. Bij brief van 1 maart 1993 meldt de verzoevende partij dat zij de voormelde exploitatievergunning (gedeeltelijk) en de lozingsvergunning overgenomen heeft. Bij brief van 29 maart 1993 neemt de bestendige deputatie daarvan akte.

1.3. Op 1 april 1994 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant een milieuvergunningsaanvraag in om een inrichting voor de bewerking van metalen verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding.

1.4. Op 22 september 1994 verleent de bestendige deputatie aan de verzoekende partij, onder bepaalde voorwaarden, een vergunning om een inrichting gelegen te Diest, Kelbergenstraat 1, met als voorwerp de bewerking van metalen, verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding met o.m. : "het lozen van ander afvalwater dan normaal huisafvalwater dat gevaarlijke stoffen bevat".

De vergunning wordt verleend voor een termijn die eindigt op 2 augustus 2012.

Volgende bijzondere lozingsvoorwaarden worden in artikel 4 opgelegd :

"§3. Bijzondere milieuvoorwaarden :

art. 1.

Voor het lozen van ander afvalwater dan normaal huisafvalwater dat gevaarlijke stoffen bevat wordt art. 298 § 1, 54a° Vlare II opgelegd.

art. 2.

Het debiet van het lozen van ander afvalwater dan normaal huisafvalwater dat gevaarlijke stoffen bevat wordt beperkt tot max. 0,4 m³/uur, 10 m³/dag en 20.000 m³/jaar.

art. 3.

Voor de aangevraagde parameters die noch in de sectoriële, noch in de algemene voorwaarden voorkomen, wordt 10 maal het kwaliteitsobjectief van de ontvangende waterloop opgelegd (na vergelijking met de aangevraagde concentratie) dit zijn :

chloride	2000	mg/l
Hg	0,005	mg/l
Se (tot)	0,1	mg/l
Ba (tot)	2	mg/l
KWS mono aromatisch	0,02	mg/l
KWS poly aromatisch	0,001	mg/l
organochloorpesticiden	0,0002	mg/l
polychloorbyfenyl	0,00007	mg/l
aromatische amines (gechl.)	0,01	mg/l
fenolen (gechl.)	0,0005	mg/l
VOX	0,05	mg/l
EOX	0,05	mg/l
AOX	0,4	mg/l
fenolen (totaal)	0,2	mg/l
fenolen (met waterdampvluchtige)	0,02	mg/l
choline esteraseremmer	0,002	mg/l
cyanide	0,05	mg/l
TOX	0,5	mg/l".

1.5. Tegen dit besluit wordt door de verzoekende partij beroep ingesteld bij de bevoegde Gemeenschapsminister, inzonderheid met betrekking tot bovenvermelde lozingsvoorwaarden.

1.6. Op 10 januari 1995 wordt namens de verzoekende partij volgend schrijven gericht aan het bestuur milieuvergunningen :

"De aanvraag tot toename van het debiet voor lozing van ANHA wordt hierbij dus formeel ingetrokken.

Voor de rubriek 3.5 van de indelingslijst van het Vlare I kan de firma ALCOAT dus integraal terugval len op de op 3 april 1985 aan de n.v. ALCOLOR verleende lozingsvergunning, met de daarin bepaalde

lozingsnormen, geldig tot 1 september 2011 (art. 71 Vlarem I).

Vermits geen bijkomend debiet wordt aangevraagd, heeft de op 1 april 1994 ingediende milieuvergunningaanvraag in wezen geen voorwerp wat de lozing van ANHA en de daaraan gekoppelde lozingsnormen betreft.

Niettemin meent de firma ALCOAT dat het duidelijker en nuttig zou zijn dat de lozingsnormen van een aantal stoffen zouden gespecificeerd worden.

Zij verzoekt dus -zonder afstand te doen van haar rechten volgende uit haar lozingsvergunning- een aantal parameters nader te bepalen.

In het algemeen past men de lozingsnormen voor de lozing op oppervlaktewater toe, daar waar het duidelijk om lozing op riool gaat".

1.7. Op 9 maart 1995 verklaart het bestreden besluit het beroep gedeeltelijk gegrond. De voorwaarden van de lozingsvergunning van 3 april 1985 worden in artikel 2 als volgt gewijzigd :

"3) De voorwaarden van de lozingsvergunning van 03 april 1985 worden met ingang van 01 januari 1997 vervangen door de volgende voorwaarden :

ondergrens pH	6,5	Sörensen
bovengrens pH	9,5	Sörensen
temperatuur	30,0°	Celsius
zwevende stoffen	60,0	mg/l
bezinkbare stoffen	0,50	ml
CC14 extraheerbare stoffen	10,0	mg/l
CC14 extraheerbare stoffen		
daggemiddelde	5,0	mg/l
detergent (anion/kation/nonion)	3,0	mg/l
olie en vet		n.v.w.b.
petroleum ether extr. stoffen	20,0	mg/l
ammoniakale stikstof	100,0	mg N/l

BZV :

- voor organisch bedekken van metalen n.v.t.

- overige activiteiten 30,0 mg/l

chloor oxydeerbare Cyanide 0,5 mg/l

chrom VI 0,10 mg Cr/l

CZV 300,0 mg/l

lozing emulsies en afvalbaden verbod ook na verdunning

sulfaten 2.000,0 mg SO₄/l

totaal ijzer 2,0 mg/l

totaal mangaan 2,0 mg/l

totaal arseen 0,3 mg/l

totaal chroom 0,5 mg/l

totaal koper 0,5 mg/l

totaal lood 0,5 mg/l

totaal nikkel 0,5 mg/l

totaal tin	2,0	mg/l
totaal zilver	0,1	mg/l
totaal zink	2,0	mg/l
vrije chloor	0,50	mg Cl/l
aluminium :		
- anodisering van aluminium :		
opgelost aluminium	10,0	mg Al/l
- geen anodisering aluminium :		
opgelost aluminium	2,0	mg Al/l
cadmium		
- galvanotechniek		
totaal cadmium	0,20	mg Cd/l
totaal cadmium maandgemiddelde	0,12 gr	Cd/kg Cd
fluoride :		
- met HF-beitsing :		
fluoride :	15,0	mg F/l
- zonder HF-beitsing		
fluoride :	10,0	mg F/l
fosfor :		
- met fosfatatie :		
totaal fosfor	2,0	mg P/l
- zonder fosfatatie :		
totaal fosfor	2,0	mg P/l.

4) ...

Binnen een termijn van 12 maanden na datum van dit besluit bezorgt de exploitant aan het Bestuur Milieuvergunningen te Leuven en te Brussel een studie, opgesteld door een erkende deskundige in de discipline water en die de volgende gegevens bevat :

- een inventaris van alle bij het productieproces voorkomende afvalwaterstromen, met opgave van de plaats van het ontstaan, het debiet, de concentraties aan polluenten en de herkomst van deze polluenten;
- een evaluatie van de mogelijkheden tot verder hergebruik en zuivering van deze afvalwaterstromen.

...

5) ...

De lozingsvergunning van 03 april 1985 wordt aangevuld met de volgende parameters :

chloride	2.000	mg/l
Hg	0,005	mg/l
Se (tot)	0,1	mg/l
Ba (tot)	2	mg/l
KWS mono aromatisch	0,02	mg/l
KWS poly aromatisch	0,001	mg/l
organochloorpesticiden	0,0002	mg/l
polychloorbyfenyl	0,00007	mg/l
aromatische amines (gechl.)	0,01	mg/l
fenolen (gechl.)	0,0005	mg/l
VOX	0,05	mg/l
EOX	0,05	mg/l
AOX	0,4	mg/l
fenolen (totaal)	0,2	mg/l
fenolen (met waterdampvluchtige)	0,02	mg/l

choline esteraseremmer	0,002	mg/l
TOX	0,5	mg/l
De norm voor chloride geldt slechts vanaf		
01 januari 1997";		

1.8. Tegen artikel 2, 3) tot 5) van het besluit van 9 maart 1995 stelt verzoekster een vordering tot schorsing en een annulatieberoep in. De schorsing wordt bevolen met 's Raads arrest nr. 55.659 van 12 oktober 1995 en de vernietiging volgt met het arrest nr. 59.909, van 6 juni 1996.

1.9. Hierna wordt de beroepsprocedure hernomen en worden opnieuw een reeks adviezen ingewonnen.

1.10. Het bestreden besluit verklaart het beroep van verzoekster gedeeltelijk gegrond. Het wijzigt op sommige punten het deputatiebesluit van 22 september 1994.

Het laat echter de door artikel 4, § 3, artikel 3, van laatstvermeld deputatiebesluit opgelegde bijzondere milieuvoorwaarden (zie 1.4.) ongewijzigd, hetgeen een aanvulling inhoudt van de lozingsnormen voortvloeiend uit de lozingsvergunning van 3 april 1985.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar derde middel de schending aanvoert van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State nr. 59.909, van 6 juni

1996, van de artikelen 19 en 21 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van de artikelen 41, 45 en 54 van Vlarem I,

"doordat in de aangevochten beslissing, waarbij opnieuw uitspraak gedaan wordt omtrent een beroep betreffende een aanvraag voor de verandering van een bestaande inrichting, de voorwaarden van een bestaande en lopende lozingsvergunning worden vervangen en aangevuld, niettegenstaande de aanvraag tot verhoging van het lozingsdebiet werd ingetrokken, dat daarbij o.m. volgende motivering wordt gegeven :

'Overwegende dat met de gevraagde vergunning wordt beoogd toelating te bekomen tot het lozen van bepaalde vrachten aan verontreinigde stoffen; dat deze toelaatbaarheid moet worden getoetst aan het vooropgestelde immissiebeleid en inzonderheid aan de te bereiken oppervlaktewaterkwaliteitsdoelstellingen ...'

terwijl vergunningen, overeenkomstig artikel 19 van het Milieuvergunningsdecreet, bij overname van de inrichting door een andere exploitant, geldig blijven, het opleggen van nieuwe lozingsvoorwaarden ingevolge een ambtshalve nieuw onderzoek, dient te geschieden overeenkomstig de procedure van artikel 45 van het Vlarem I en de verwerende partij in een beroep omtrent een vergunningsaanvraag enkel uitspraak kan doen over hetgeen hem werd gevraagd";

dat zij dit als volgt toelicht :

"1. De verzoekende partij beschikt over een lozingsvergunning d.d. 3 april 1985, verleend aan de n.v. ALCOLOR. Zij meldde de overname van deze vergunning en de bestendige deputatie nam daarvan akte bij brief d.d. 11 december 1992.

2. De aangevochten beslissing anderzijds kadert in een milieuvergunningsaanvraag voor de verandering van de bestaande inrichting door uitbreiding met een waterzuiveringsinstallatie, een poedercoatinginstallatie, een moffeloven en droogoven en de toename van het lozingsdebiet. De aanvraag voor de debiettoename werd nadien ingetrokken daar de verzoekende partij er, tengevolge van waterbesparingsmaatregelen, geen nood meer aan had.

De lozingsvoorwaarden vormden niet het voorwerp van de aanvraag, zodat de overheid zich daar normalerwijze niet over had uit te spreken. Dat gebeurde niettemin door het opleggen van strengere en aanvullende lozingsvoorwaarden.

Om dit te verantwoorden wordt in de aangevochten beslissing verwezen naar artikel 41 van het Vlarem I, dat bepaalt dat milieuvergunningen, wat betreft de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen, om de

vier jaar aan een nieuw onderzoek moet worden onderworpen. Overschrijdt de vergunningstermijn vier jaar, geschiedt dat nieuw onderzoek volgens de procedure van artikel 45 van het Vlarem I.

3. Artikel 45 van het Vlarem I voorziet in een van de normale vergunningsprocedure afwijkende regeling. Tegen beslissingen waarbij aldus gewijzigde vergunningsvoorwaarden worden opgelegd kan een beroep ingesteld worden, waarvoor artikel 54 van het Vlarem I in een van de normale beroepsprocedure afwijkende regeling voorziet. Zo bepaalt artikel 54, § 3 dat dergelijk beroep schorsend werkt, ongeacht de persoon of instantie die het beroep indient.

Deze afwijkende bepalingen tonen aan dat gewijzigde vergunningsvoorwaarden niet kunnen opgelegd worden in het kader van een procedure omtrent een milieuvergunningsaanvraag voor de verandering van een inrichting waarbij de aanvraag geen uitstaans heeft met de activiteit waarvoor de gewijzigde voorwaarden worden opgelegd.

Aldus kon de bestendige deputatie in eerste aanleg, minstens voor het lozingsdebiet waarvoor de verzoekende partij reeds een vergunning had, geen gewijzigde en bijkomende lozingsvoorwaarden opleggen. De Vlaamse minister kon dat helemaal niet, vermits de aanvraag tot verhoging van het lozingsdebiet werd ingetrokken.

Door gewijzigde lozingsvoorwaarden op te leggen overschreed de verwerende partij haar macht en schond zij de in het middel aangehaalde bepalingen. De procedurebepalingen van een milieuvergunningsaanvraag en van een procedure tot wijziging van de vergunningsvoorwaarden zijn al te uiteenlopend om het mogelijk te maken beide in één procedure te behandelen.

4. De vraag tot verhoging van het lozingsdebiet werd uitdrukkelijk ingetrokken.

5. In het bestreden besluit wordt op de bladzijden 10 en 11 het arrest nr. 59.909 van 6 juni 1996 geciteerd, alsof de twee eerste aangehaalde paragrafen overwegingen van de Raad zijn. De werkelijkheid is anders. Het gaat om een overweging in aanhef van het ministerieel besluit van 9 maart 1995, waaruit de Raad afleidt dat het bestreden besluit toepassing maakt van artikel 41 Vlarem.

Vervolgens worden in het bestreden besluit een aantal passages van het arrest weggelaten.

Door deze manier van voorstellen wordt de indruk gewekt alsof de Raad zou geoordeeld hebben dat de minister wel degelijk in het kader van de voorliggende vergunningsaanvraag de lozingsvoorwaarden kon wijzigen";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt dat uit het arrest nr. 59.909 moet

afgeleid worden dat het geenszins vaststaat dat bij het opleggen van de lozingsvoorwaarden de procedure van artikel 45 van Vlarem I diende toegepast te worden; dat zij vervolgt :

"Het vernietigingsarrest heeft enkel vastgesteld dat een inrichting van de volgens de bijlage I van het VLAREM I eerste klasse, enkel door de bestendige deputatie in eerste aanleg en geenszins door verwerende partij in beroep kan worden vergund.

De Raad van State heeft op geen enkele manier vastgesteld dat verwerende partij geen uitspraak zou mogen doen over de lozingsvoorwaarden van een lopende vergunning in se.

De Raad heeft enkel geoordeeld dat verwerende partij dit niet kan in eerste aanleg, aangezien het tot de bevoegdheid van de Bestendige Deputatie behoort.

De Bestendige Deputatie heeft in eerste aanleg wel degelijk over de lozingsvoorwaarden geoordeeld :

'Artikel 4

...

Aangezien verzoekende partij haar aanvraag tot uitbreiding van het lozingsdebiet heeft ingetrokken diende verwerende partij hierover geen uitspraak te doen.

Met betrekking tot de andere elementen van het besluit van de Bestendige Deputatie diende verweerder wel uitspraak te doen.

...

Tevens werd er uitspraak gedaan over de door de Bestendige Deputatie opgelegde lozingsvoorwaarden.

Hiervoor verwijst verwerende partij naar volgende overwegingen van het bestreden besluit :

...

Verwerende partij heeft de door de Bestendige Deputatie opgelegde vergunningsvoorwaarden aangepast aan de ter zake geldende voorschriften, in navolging van de adviezen van AMINAL en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie.

Verwerende partij heeft enkel de wettelijke voorschriften aangaande het lozen van bedrijfsafvalwater in een zuiveringszone C toegepast.

Het middel is niet gegrond";

3.1.3. Overwegende dat het middel ernstig is om de hieronder uiteengezette redenen.

3.1.3.1. Partijen betwisten niet dat verzoekster beschikt over een lozingsvergunning, oorspronkelijk verleend op 3 april 1985 aan de n.v. ALCOLOR, voor een

maximaal uurdebiet van 9 m³ en een maximaal dagdebiet van 75 m³, van ander afvalwater dan normaal huisafvalwater, in de openbare riolering.

3.1.3.2. Met het deputatiebesluit van 22 september 1994 werd haar onder meer de vergunning verleend voor het lozen van ander afvalwater dan normaal huisafvalwater, dat gevaarlijke stoffen bevat, doch dit werd aan een reeks bijzondere milieuvoorwaarden onderworpen, zoals het beperken van het lozingsdebiet en het voldoen aan een aantal lozingsparameters (zie 1.4).

Verzoekster liet evenwel, met een schrijven van 10 januari 1995, aan het bestuur milieuvergunningen weten dat de "aanvraag tot toename van het debiet voor lozing ANHA (...) hierbij dus formeel (wordt) ingetrokken".

Desondanks worden door het bestreden besluit de bijzondere milieuvoorwaarden m.b.t. het lozen van afvalwaters aangevuld.

Inzonderheid worden de voorwaarden van de lozingsvergunning van 3 april 1985 aangevuld met een aantal parameters (zie 1.10)

De verwerende partij betwist niet dat die bijkomende voorwaarden verband houden met de, na het nemen van het deputatiebesluit, ingetrokken lozingsaanvraag.

Die aanvulling van de vergunningsvoorwaarden lijkt dan ook, hoewel de bestendige deputatie inderdaad, zoals de verwerende partij opmerkt, in eerste aanleg over de lozingsvoorwaarden had geoordeeld, ambtshalve te zijn gebeurd.

3.1.3.3. In het arrest nr. 59.909, van 6 juni 1996, werd overwogen "dat het lozen van ander afvalwater dan normaal huisafvalwater dat bepaalde gevaarlijke stoffen bevat, door de bijlage 1 bij VLAREM I in de klasse 1 is opgenomen; dat dergelijke inrichtingen krachtens artikel 9, § 2, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985

in eerste aanleg door de bestendige deputatie worden vergund; dat uit de samenlezing van voormelde bepalingen besloten moet worden dat de bestreden lozingsvoorwaarden niet in eerste aanleg door de minister konden worden opgelegd";

3.1.3.4. Uit het voorgaande lijkt besloten te moeten worden dat het bestreden besluit, met miskenning van het gezag van gewijsde van meervermeld arrest en van de in het middel opgesomde bepalingen, opnieuw ambtshalve de door artikel 4, § 3, artikel 3, van het deputatiebesluit van 22 september 1994 opgelegde bijzondere milieuvoorwaarden (zie 1.4), oplegt.

3.2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, dat de verzoekende partij aanvoert :

"De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte zal de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen en het houdt ook al een zekere dreiging in voor de toekomst.

De norm voor bezinkbare stoffen, die luidens de vergunning van onmiddellijke toepassing is, maakt het functioneren volledig onmogelijk.

De verzoekende partij heeft onlangs, in 1993, een zware inspanning gedaan door de bouw van een afvalwaterbehandeling volgens het principe van ontgifting van zeswaardig chroom, neerslaan van metalen in hydroxidevorm, flocculeren, bezinken en afpersen van de neerslagen.

De gevolgen van het nieuwe besluit verschillen dan ook niet merkbaar met deze van het eerder door de Raad geschorste en vernietigde besluit. De eerder voor de Raad aangehaalde argumenten en stavingsstukken kunnen dan ook opnieuw worden aangehaald. Beroopster vraagt in ieder geval aan haar Milieuadviesbureau een actualiserende technische nota.

Om tot alle lage lozingsnormen te komen die in het bestreden besluit worden opgelegd als geldend (vanaf 1 januari 1997 of later) is een totaal andere bijkomende technologie nodig zoals zandfiltering, gevolgd door absorptie en ionenwisseling, ultrafiltratie of omgekeerde osmose. De installatie van dergelijke technologie vergt een bijkomende investering van

circa 5 à 10 miljoen fr. (zie de verklaring van het adviesbureau CEL d.d. 7 mei 1995).

De meest goedkope oplossing vormt wellicht de installatie van twee mobiele ionenwisselingsbehandelaars, waarvan de verkoopprijs per stuk bij marktleider RECITECH voor het betrokken debiet van 75 m³ per dag circa 2 miljoen fr. per stuk bedraagt, met bijkomend de installatie van een actieve koolfilteringsinstallatie en de kosten voor de operationalisering van het systeem. Andere zuiveringstechnieken vereisen een merkelijk grotere basisinvestering.

Bovenop deze investering komen nog verhoogde exploitatiekosten voor aankoop van de benodigde chemicaliën en de uitbating van de inrichting - door CEL geschat op circa 50 % in meer - én de noodzakelijke externe verwerking van de concentraten die vrijkomen in het zuiveringsproces. Deze laatste onkostenpost is zeker niet gering : voor één regeneratiebeurt van één mobiele ionenwisselingsbehandelaar vraagt RECITECH 40.000 fr. Een regeneratiebeurt is minimaal 2 keer per week vereist, wat voor twee mobiele behandelaars een wekelijkse kostprijs van 160.000 fr. impliceert. Zelfs al rekent men slechts de helft van deze verwerkingskosten komt men reeds aan een jaarlijkse kostprijs van meer dan 4 milj. fr. Opteert men voor een andere zuiveringstechniek dan ionenwisseling, bijvoorbeeld membraantechnologie, is een één à tweejaarlijkse vervanging van de membranen vereist waarvan de kostprijs oploopt tot 30 % van het (hoger) geïnvesteerd bedrag.

De verzoekende partij deelt als bijlage stukken mede, uitgaande van haar boekhouder, waaruit blijkt dat een bijkomende investering voor een geheel nieuwe waterzuiveringsinstallatie aan 5 miljoen fr., en de daarmee gepaard gaande bijkomende (laag geschatte) werkingskosten van die aard zijn dat het bedrijf binnen de kortste keren een negatief bedrijfvermogen zou hebben en dat het voortbestaan van de verzoekende partij daardoor ernstig in het gedrang komt. Reeds het eerste boekjaar zou afgesloten worden met een aanzienlijk verlies van 6.347.000 fr. en zou het eigen vermogen volledig verbruikt zijn. De volgende boekjaren blijft het resultaat zwaar negatief. Vermits de bijkomende investering geen omzetverhoging of kostenbesparing meebrengt, kan niet anders dan dat het bedrijf in financiële moeilijkheden terecht komt.

De vereiste in een waterzuiveringsinstallatie te investeren om lozingsnormen te kunnen halen die strenger zijn dan de sectoriële voorwaarden voor lozing in oppervlaktewater, laat staan voor lozing in de riolering, die strenger zijn dan hetgeen de Vlaamse Milieumaatschappij adviseerde, en waarvan sommige zelfs strenger zijn dan de toegelaten gehalten in drinkwater, brengt voor de verzoekende partij een bovenmatige hoge kost met zich mee. Indien zij deze installatie met het oog op deze uitermate

strengere normen moet installeren, zal zij naar het faillissement wegglijden.

Het geldelijk nadeel binnen een zeer korte termijn te moeten investeren in een bijkomende waterzuiveringsinstallatie heeft aldus duidelijk niet pecuniaire, moeilijk herstelbare consequenties : het economisch voortbestaan of de economische rentabiliteit van de onderneming komt in het gedrang (Omstandige rechtspraak, o.m. R.v.St., n.v. CASTERMANS, nr. 39.428, 21 mei 1992; b.v.b.a. MIRAMAG, nr. 39.410, 18 mei 1992; n.v. DIRK, nr. 39.158, 3 april 1992).

Zelfs al zouden deze bovenmatige investering en bijkomende werkingskosten niet onmiddellijk tot een financieel onhoudbare positie leiden - quod non - zal de positie van de verzoekende partij ten overstaan van de concurrenten in de sector ernstig worden ondergraven. De verzoekende partij dient lozingsnormen na te leven die aan geen enkele concurrent worden opgelegd (o.m. deze die strenger zijn dan de drinkwatervereisten), die aan geen enkele concurrent worden opgelegd voor 31 december 1998 (de normen m.b.t. de PARCOM-aanbeveling) of die merkkelijk strenger zijn dan de sectoriële voorwaarden die aan de meerderheid der concurrenten wordt opgelegd. De verzoekende partij zal aldus voor haar producten en diensten een hogere prijs moeten vragen dan haar concurrenten, zonder dat daartegenover een hogere kwaliteit van haar producten en diensten staat. Zij zal geen kans meer maken om bijkomend cliënteel te verwerven en riskeert bestaand cliënteel te verliezen.

Deze terechte vrees voor haar marktpositie is een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De schade is zo moeilijk begrootbaar dat de herstelbaarheid via de civiele rechter nooit optimaal kan zijn. Bovendien kan noch een annulatieberoep, noch een vonnis van een burgerlijke rechter aan de verzoekende partij haar marktpositie teruggeven (Cfr. R.v.St., n.v. SMET-JET, nr. 41.884, 4 februari 1993)";

3.2.2. Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota voorhoudt, dit betoog voldoende de ernst van het nadeel staft; dat dergelijk nadeel tevens moeilijk te herstellen is;

4. Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 2 december 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij uitspraak wordt gedaan over de beroepen aangekend tegen het besluit van 22 september 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning aan de n.v. ALCOAT om een inrichting voor metaalbewerking gelegen te Diest (Schaffen), Kelbergenstraat 1, te exploiteren en te veranderen.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig juni 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.